

Az emlékek szárnyán

1971 Dec. 5. Irta: BODNÁR BERTALAN

am. m. v. 1971

Volt idő, amikor Magyarországon, és bizonyára sok más helyén is a világnak, a fiatalok álmainak fővárosa Hollywood volt. Tökéletes álmvilág, nem is nagyon kellett elképzelni, a fantázia ragyogó színeivel megfesteni, az onnan érkezett filmek részletesen elmondták, milyen: csupa csillogás, pompa, boldogság, kacagás, hősi vad indulatok, túlaradó női szépség és tulfeszülő férfiúi erő.

Hősei tulajdonképpen kettős szerepet játszottak. Amikor kiléptek a filmekben megélevenült tündérvilágból, akkor talán még igezőbbekké váltak. Mary Pickford, Pola Negri, Greta Garbo, Rulof Valentino, John Barrymore, Chaplin, Fairbanks, Disney és a többiek, köztük magyarok: Bánky Vilma, Putty Lia, Várkonyi Mihály, Lukács Pál, Lugosi Béla, maszk nélkül, jelmez nélkül tovább hevitették a fiatal szíveket.

Amikor én összetalálkoztam Hollywooddal, egész fiatal fiú, ún. teenager voltam. Felfedeztek, mint festő "östeherseget" és felvittek Pestre, ahol kiállítást rendeztek képeimből. Azzal a pénzzel ami a kiállításból befolyt (és ez az akkori viszonyok között tömérdek pénznek számított), filmvállalkozásba kezdtem:

finanszírozója lettem az első magyar hangosfilmek, amelyeknek Eggert Márta és Jávor Pál játszották a főszerepeit.

A sors különös szeszélye beledobott a filmvilágba és ezután mi sem volt természetesebb, mint hogy itt az elérhető legnagyobbat keressem: eljutni Hollywoodba, meghódítani a film fővárosát, ott csinálni grandiózus filmeket a legnagyobb filmstárokkal, áramló hatalmas kosztümös tömegekkel, mint Cecil B. de Mille. Agyamban egymást kergették a legmerészebb tervek, filmtémák vázlatai kerültek papírra és egyre szaporodtak a pletykák és az igaz adatok Hollywoodról.

Közben azonban multak az évek, megmaradtam a festés mellett, kezdett benőni a fejem lágya és jött a pokol, a háború minden borzalmával, a menekülés, az emigrálás. Ábrándvilágom az évek során egyre halványult, egyre szürkült és Hollywood fölött lassan beborult az ég . . .

1953-ban sorsom Amerikában, New Yorkban tett le. Hollywoodról itt sok új és most már ellenőrizhetően va-

lódí adatom gyűlt össze.

Egy szó mint száz: Hollywood izzó varázsa lelkemben átalakult nedves, hideg, ködös, csillagtalan égbolttá. Nem csábított többé. Vadnay Lászlóval, a neves filmíróval meghitt barátságot kötöttem,

Bodnár Bertalan

Debbie Reynolds, a tündéri mozsztár megszerette képeimet és többet közülük mag is vásárolt. Ők is, mások is hívtak, csalogattak Hollywoodba, de én elhárítottam a meghívásokat, kihátráltam az invitációkból, úgy gondoltam, hogy késő már, nincs többé semmi keresnivalóm ifjúkori álmaim városában.

A sors, a Nagy Rendező azonban másként határozott. A minap Los Angelesbe kellett repülnöm. Persze nem úgy, ahogy valaha megálmodtam, diadalkapukkal, amelyek alatt bevonul a "világ-

hirű filmtitán". Oh, nem! Mint egyszerű szerény festőművész érkeztem meg Hollywoodba, 62 évesen, filmárándjaimból regén kigyógyulva, megbékélve azzal a ténnyel is, hogy Bánky Vilmával, Pola Negrivel nem fogok találkozni.

Akikkel először találkoztam és akiknek a hívására tulajdonképpen mentem, két tündéri hölgy volt, az egyik magyar: a szép Czobor Erzsébet, aki Pesttel együtt felfelé ívelő színészi pályáját is ott hagyta, a másik egy törzsökös amerikai hölgy: Mrs. Lynn Litt. Hollywoodban a képzőművészetek főutcájában, a La Cienega-n van egy nagyon elegán gallériájuk, ott állították ki a képeimet és pezsgős üvegek durrogása közben mutattak be annak a közönségnek, amelynek hódolatáról hirtelen fiatal fejjel annyit álmodtam.

Nehéz elmesélni, mit éreztem, amikor végigautóztam a földi mennyország égigérő pálmái között, a sztárok kacsalábon forgó palotái előtt Beverly Hillsben; hogy ezt megérthesse valaki, neki is végig kellett volna álmodnia az én egykori álmaimat. Mindenesetre mély yhálát éreztem

toti pedagógusok irányításával gyarapításuk magyar nyelvű, hódolati, népzenei színerőlkét.

Kérjük a külföldi magyar iskolák, klubok és egyesületek

azok iránt, akiknek köszönhettem, hogy, ha későn is, de eljutottam ide: feleségemnek, aki ~~1917~~ rábeszélte, hogy induljunk el világjáró utunkra és az előbb említett két hölgynek, Mrs. Litt-nek és Czobor Erzsébetnek, egy nagyon rokonszenves ur, Mr.

Doni^g feleségének.

A házigazdák nem tudják, hogy egy nagy misztérium szereplői voltak ezen a pompás vacsorán. Beteljesítették a Nagy Rendező forgatókönyvények előírásait az évtizedes hosszú filmben, amelynek a magam használatára ezt a címet adhatnám: "Bodnár Bertalan vargabetűs utja Hollywoodba". Nagyon hálás vagyok a happy-endért. A nagy film végén újra husz évesnek éreztem magam.

